

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jarosław Grobelny

Sędziowie: SO Joanna Andrzejak-Kruk (spr.)

SO Michał Wysocki

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2014r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko I. W. i K. W.

o eksmisję

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 6 sierpnia 2013r., sygn. akt V.C.2560/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

/-/ Joanna Andrzejak-Kruk/-/ Jarosław Grobelny/-/ Michał Wysocki

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6.08.2013r. Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu odrzucił sprzeciw pozwanej od wyroku zaocznego z dnia 13.10.2012r.

Jako podstawę powyższego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał art. 344 § 3 k.p.c. i wyjaśnił, że pozwana złożyła sprzeciw z naruszeniem art. 344 § 1 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 16.09.2011r.), który przewiduje termin tygodniowy od doręczenia pozwanemu wyroku. Odpis wyroku zaocznego został pozwanej doręczony w dniu 9.11.2011r. zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c. Pozwana starała się wykazać nieskuteczność doręczenia, gdyż nie mieszkała w listopadzie 2011r. w P., ale w Ł.. Z zeznań pozwanej wynika jednak, że jej centrum życiowe znajdowało się i znajduje w P.. Wprawdzie zeznając w niniejszej sprawie podała, że „można powiedzieć, że mieszkała w Ł.”, jednak w postępowaniu V.Cupr.81/11 podkreślała, że mieszka w zasadzie w P. i to w P. przy ul. (...) jest jej centrum życiowe. Pozwana wyjaśniła, że przebywała od półtora do dwóch tygodni w miesiącu w P., a w pozostałym czasie przebywała w Ł.. Także w niniejszym postępowaniu podkreślała, że nie zawiadomiła administracji domu o wyprowadzce oraz że nie zmieniła zameldowania, ponieważ na stałe nie wyprowadziła się z P.. Pozwana wyjechała do Ł. w celu prowadzenia działalności gospodarczej, jednocześnie wpadała co kilka dni do domu do P.. Miejszem zamieszkania strony (osoby fizycznej) jest mieszkanie, w którym ogniskują się jej sprawy życiowe, w którym jest (powinna być) zameldowana. „Miejsce zamieszkania” odpowiada zatem definicji „miejsca pobytu stałego” zamieszczonej w art. 5 i 6 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych. Nie jest zmianą miejsca zamieszkania

strony czasowa zmiana jej pobytu związana z zatrudnieniem, urlopem, pozbawieniem wolności, odbywaniem służby wojskowej itd.. Mając to na uwadze Sąd uznał, że miejscem zamieszkania pozwanej w listopadzie 2011r. był P., ul. (...), a zatem doręczenie jej odpisu wyroku zaocznego na ten adres było skuteczne. Okoliczność, że pozwana nie mogła odebrać korespondencji z uwagi na to, że w P. w owym czasie nie przebywała, bądź też skrzynka na listy została zepsuta, mogłyby być badane w razie złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego, którego to wniosku pozwana jednak nie złożyła. Na marginesie Sąd wskazał zaś, że skoro pozwana wiedziała o zniszczeniu skrzynki na listy już w połowie 2011r., mogła tę okoliczność zgłosić bądź administracji domu, bądź też w urzędzie pocztowym. Zaniedbanie w tym zakresie obciąża pozwaną. Sąd zwrócił też uwagę, że dopiero w maju 2012r., a zatem już po wydaniu wyroku zaocznego, pozwana wystosowała do administracji budynku pismo, z którego wynikał inny adres do korespondencji, niż adres zamieszkania.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła pozwana, zarzucając naruszenie art. 135 § 1 k.p.c. i kwestionując skuteczność doręczenia jej wyroku zaocznego oraz wnosząc o jego zmianę przez przyjęcie sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 13.10.2011r. i merytoryczne rozpoznanie sprawy, a także o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. Ewentualnie pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela bowiem stanowisko Sądu I instancji, iż wyrok zaoczny został skutecznie doręczony pozwanej w trybie art. 139 § 1 k.p.c. w jej mieszkaniu w P. przy ul. (...).

Podstawowym warunkiem uznania skuteczności doręczenia przesyłki sądowej, której adresat nie podjął z urzędu pocztowego pomimo dwukrotnego awizowania jest to, aby adresat rzeczywiście mieszkał pod wskazanym w przesyłce adresem. „Mieszkaniem” w rozumieniu art. 139 § 1 k.p.c. (a także art. 135 § 1 k.p.c.) jest lokal w miejscowości, o jakiej mowa w art. 25-28 k.c., w którym adresat przebywa z zamiarem stałego pobytu (tak też: postanowienia Sądu Najwyższego z 2.08.2007r., V CSK 155/07, LEX nr 485892 oraz z 22.03.1995r., II CRN 4/95, LEX nr 50590; wyrok Sądu Najwyższego z 23.03.1976r., IV PRN 2/76, LEX nr 14302). Co istotne, stały pobyt nie w każdym przypadku jest pobyt nieprzerwanym, a czasowe zamieszkiwanie pod innym adresem nie musi pociągać za sobą zmiany „mieszkania”, o którym mowa w art. 139 § 1 k.p.c. O zamieszkiwaniu w określonym miejscu (mieszkaniu) można zaś mówić wówczas, gdy dana osoba z jednej strony faktycznie przebywa w nim przez znaczący okres czasu, z drugiej zaś koncentruje tam swoje interesy życiowe, postrzegając właśnie to miejsce jako centrum swej aktywności. Rację ma skarżąca podnosząc w zażaleniu, iż „mieszkania” nie można utożsamiać z adresem, pod którym nastąpiło zameldowanie na pobyt stały, gdyż zameldowanie jest instytucją administracyjnoprawną o charakterze ewidencyjno-porządkowym. Adres zameldowania może mieć jednak znaczenie przy ustalaniu adresu zamieszkania w kontekście art. 231 k.p.c., który pozwala sądowi przyjmować określone domniemania faktyczne.

Można zgodzić się z zażaleniem o tyle, że aktywność życiowa pozwanej od 2009r. koncentruje się w dwóch różnych miejscach: w P. oraz Ł., gdzie pozwana od tego czasu prowadzi działalność gospodarczą. Za stanowiskiem Sądu Rejonowego, że pozwana pomimo prowadzonej działalności nie zmieniła miejsca zamieszkania i że w październiku i listopadzie 2011r. nadal znajdowało się ono w spornym lokalu w P. przemawiają jednak istotne argumenty. Niewątpliwie pozwana przez cały czas dysponuje tym lokalem, jest w nim zameldowana na pobyt stały, znajdują się w nim również jej rzeczy (k.117). Co więcej, w Ł. pozwana nie ma żadnego mieszkania i nocuje w budynku gospodarczym (k.103 akt V.Cupr.81/11). Wbrew odmiennym twierdzeniom zażalenia, pozwana w 2011r. faktycznie przebywała w spornym lokalu i nie były to jedynie pobyty sporadyczne. Wprawdzie w niniejszej sprawie pozwana zeznawała, że w tym czasie w P. „bywała sporadycznie” (k.130), „wpadała na 2-3 dni” (k.118), ale w trakcie przesłuchania na rozprawie w dniu 6.02.2013r. w sprawie V.Cupr.81/11, opisując stan rzeczy istniejący od 2009r., podała, że „jeździ między Ł. a P.” i „w zasadzie mieszka w P.”, przebywając tu „od półtora do dwóch tygodni w każdym miesiącu” (k.103 akt V.Cupr.81/11). Widoczna jest zresztą wyraźna niespójność w wypowiedziach pozwanej w toku

obecnego postępowania: najpierw twierdziła ona, że w 2008r. przeprowadziła się do Ł., by zaraz potem wyjaśnić, że nie zawiadomiła o tym fakcie administracji, „bo się na stałe tam nie wyprowadzała” (k.117). Trudno także uznać, aby pobytowi pozwanej w mieszkaniu w P. nie towarzyszył zamiar stałego tu pobytu. Pozwana w sprzeciwie od wyroku zaocznego kwestionuje skuteczność wypowiedzenia umowy najmu i zasadność żądania jej eksmisji, kilkakrotnie podkreśliła też chęć definitywnego powrotu do P., a jeszcze w lutym 2013r. twierdziła, że będzie to możliwe już za 3-4miesiące (k.117-118, 130v oraz k.103 akt V.Cupr.81/11).

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy słusznie uznał, że „mieszkanie” pozwanej znajdowało się pod adresem, pod który skierowano przesyłkę zawierającą odpis wyroku zaocznego z dnia 13.10.2011r., a w rezultacie odpis wyroku został pozwanej doręczony w trybie art. 139 § 1 k.p.c. ze skutkiem w dniu 10.11.2011r. (z adnotacji pracowników urzędu pocztowego na zwróconej przesyłce wynika, iż pierwsze awizo postawiono w oddawczej skrzynce pocztowej w dniu 26.10.2011r. i drugie awizo – w dniu 3.11.2011r. – k.71, a zatem pozwana uprawniona było do odbioru przesyłki w terminie do 10.11.2011r.). Sprzeciw od wyroku zaocznego złożony w dniu 20.11.2012r. (k.95) był więc spóźniony (art. 344 § 1 k.p.c.) i podlegał odrzuceniu (art. 344 § 3 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.

/-/ Joanna Andrzejak-Kruk/-/ Jarosław Grobelny/-/ Michał Wysocki